

Maahisten elo

räs köyhä poika oli ennen vanhaan lammaspaimenena. Kerran metsässä kulkiessaan hän kohtasi ison lauman kirjavia lampaita ja lehmiä. Kun hän sitten illansuussa palaili kotiin, häntä tuli polulla vastaan vanha eukko. Poika kertoi eukolle tavanneensa metsässä lauman kirjavia lampaita ja kirjavia lehmiä, jotka olivat kadonneet yhtäkkiä niin ettei hän pysynyt näkemään mihin ne oikein joutuivat.

Silloin eukko sanoi pojalle:

— Sinä olet tavannut maahisten karjan. Kun seuraavan kerran menet metsään, ota mukaasi rauta-ase. Kun taas näet sen lauman, kufittarien elon, sinun pitää ajaa sitä takaa ja heittää rautasi elon sekaan niin kauas kuin jaksat. Poika teki niin kuin oli neuvottu ja otti seuraavalla kerralla mukaansa rauta-aseen. Ja kuinka ollakaan: hän näki taas maahisten karjan kulkevan laiturumella. Poika pinkaisi juoksuun ja nakkasi rautansa laumaan niin pitkälle kuin jaksoi. Niin jäi maahisten elosta pojalle se osa, jonka yli hän oli rautansa heittänyt.

Maahisten tytär, kaunis kufittar, oli kirjavaa karjaa paimentamassa ja poika yritti yltää raudallaan häneenkin saakka, mutta niin kauas hän ei jaksanut heittää. Kufittaria hän ei saanut puolisokseen, mutta karja jäi hänelle ja hänestä tuli hyvin rikas.

Palattuun kotiin poika kertoi saaneensa karjansa kufittarien tytäreitä. Kellekään hän ei paljastanut, millä tavalla hän oli sen hankkinut.

